

РЕШЕНИЕ

№ 252

гр. Русе, 08.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ВТОРИ СЪСТАВ в публично заседание на първи октомври, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Аглика Гавраилова

Членове: Антоанета Атанасова
Михаил Драгнев

при участието на секретаря Вероника Якимова
като разгледа докладваното от Михаил Драгнев Въззивно гражданско дело
№ 20214500500557 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 и сл.ГПК.

Н. П. Б. и Е.. П. Б. обжалват Решение № 260529 от 14.07.2021г., постановено по гр.д. № 5370/20 по описа на РРС, с което е допусната делба на съсобствен имот-АПАРТАМЕНТ, находящ се в гр. Русе, ул. „С.“, № **, вх. 4, ет. 4, ап. 9, представляващ самостоятелен обект с идентификатор 63427.1.171.3.69 и площ 79,59 кв.м., в сграда с идентификатор 63427.1.171.3, разположена в поземлен имот с идентификатор 63427.1.171, заедно с прилежаща Изба № 28 с площ 3,76 кв.м. и 1,458% ид.части от общите части на сградата при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж 63427.1.171.3.50, 63427.1.171.3.70, под обекта 63427.1.171.3.67, над обекта 63427.1.171.3, между съделителите при следните квоти: 1/12 ид.ч. за Н. П. Б., 1/12 ид.ч. за Е.. П. Б., 6/12 ид.ч. за Д. Й. Д., 4/12 ид.ч. за Я.Е.С.. Излагат се оплаквания за порочност на първоинстанционното решение като постановено в противоречие на закона и в несъответствие с доказателствата по делото. Намират, че договора за издръжка и гледане между В.Г.Д. и Д. Й. Д. е нищожен на осн. чл. 26, ал. 2 ЗЗД поради неспазване на предвидената от закона форма, тъй като нотариалният акт е изготвен в противоречие с

разпоредбите на чл. 472 от ГПК /отм./, вр. чл. 475 и чл. 476, б. в) от ГПК /отм./, а именно съдържа множество съкращения, не е посочено местожителството на издържащия/купувача по сделката. В евентуалност сочи, че разпореждането на В. Д.а с наследената от нея 1/6 ид.ч., противоречи на чл. 76 ЗН, тъй като представлява разпореждане в полза на лице, което не е наследник на имота- съпругата на Д.Д., Я.С., придобила част от него на основание СИО. Също така смята, че В. Д.а се е разпоредила със своите 3/6 ид.ч. от имота в противоречие на чл. 33, ал. 1 ЗС, тъй като ги е прехвърлила чрез договор за издръжка и гледане на лице, което не е съсобственик- съпругата на Д.Д., Я.С., която е придобила част от апартамента на основание СИО, без да предложи на другите съсобственици да изкупят дела и при същите условия. Намира за порок на решението непосочване на адресите на страните в диспозитива на акта. Иска се отменя на първоинстанционното решение и постановяване на друго, с което да се допусне делбата между съделителите при квоти: 1/4 ид.ч. за Н. П. Б., 1/4 ид.ч. за Е.. П. Б., 2/4 ид.ч. за Д. Й. Д.. Претендират разноските за двете съдебни инстанции.

Въззиваемите Д. Й. Д. и Я.Е. Д.а в писмен отговор на въззивната жалба сочат, че считат същата за неоснователна, а постановеното от районния съд решение за правилно, законосъобразно и обосновано, като смятат, че следва да бъде потвърдено.

Окръжният съд, като взе предвид оплакванията в жалбата, доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

С Нотариален акт от 20.06.1971г. Й. Д. Д. и В.Г.Д. по силата на членство в ЖСК „100 години БДЖ“ придобиват апартамент „И“ на четвърти етаж, с площ 79,59 кв.м. в гр. Русе, ул. „К.“, блок „К.“, който отговаря на процесния имот- апартамент, находящ се в гр. Русе, ул. „С.“, № **, вх. 4, ет. 4, ап. 9, представляващ самостоятелен обект с идентификатор 63427.1.171.3.69 и площ 79,59 кв.м.

На 08.09.1985г. е починал Й. Д., оставяйки след смъртта си за свои наследници по закон: В. Д.а, Д.Д. и М. Б., което се установява от представено удостоверение за наследници.

На 30.01.1985г. Я.С. и Д.Д. сключили граждански брак, видно от представено по делото удостоверение.

На 22.07.1987г. В. Д.а сключила с Д.Д. договор за издръжка и гледане в нотариална форма, представен по делото, въз основа на който му прехвърлила своите 4/6 идеални части от процесния имот.

На 28.02.1997г. починала В. Г.Д..

На 20.11.1998г. брака на Я.С. и Д.Д. бил прекратен с Решение № 270/20.11.1998г. на РРС.

На 04.05.2018г. е починала М. Б., оставяйки след смъртта си за свои наследници по закон: Н.Б. и Е.Б., което се установява от представено удостоверение за наследници.

При така установената и от първоинстанционния съд фактическа обстановка, същият правилно е приел, че делбата на процесния имот следва да се допусне при квоти: 1/12 ид.ч. за Н. П. Б., 1/12 ид.ч. за Е.. П. Б., 6/12 ид.ч. за Д. Й. Д., 4/12 ид.ч. за Я.Е.С..

Оплакването на въззивника, че договора за издръжка и гледане между В.Г.Д. и Д. Й. Д. е нищожен на осн. чл. 26, ал. 2 ЗЗД поради неспазване на предвидената от закона форма, тъй като нотариалният акт е изготвен в противоречие с разпоредбите на чл. 472 от ГПК /отм./, вр. чл. 475 и чл. 476, б. в) от ГПК /отм./, а именно не е посочено местожителството на издържащия/купувача по сделката, съдът намира за неоснователно. Правилно в мотивите си първоинстанционният съд се позовава на практиката на ВКС, обективирана в Решение № 98 от 17.06.2009 г. на ВКС по гр. д. № 6354/2007 г., I г. о., ГК, докладчик съдията Василка Илиева. В това решение, след като е разгледана идентична хипотеза на непосочване на местожителството/адреса на една от страните по нотариална сделка, върховният съд е преценил, че такова противоречие на чл. чл. 476, б. в) не води до нищожност на акта. Намира нарушението за формално, тъй като в нотариалните актовете са посочени много повече от установените от закона белези, чрез които участващите в сделката лица могат да бъдат индивидуализирани

еднозначно - техните имена, номерата на техните документи за самоличност и органа, който ги е издал, единните граждански номера, които са уникални за всяко физическо лице. Като извод съдът е посочил, че нарушението на чл. 476, б. в) от ГПК ще доведе до нищожност на нотариалния акт, само когато от него следва неизвестност относно участващите в производството лица. В настоящия случай няма такава неизвестност, доколкото в акта съдоговорителят Д.Д. е посочен със своето ЕГН, което е достатъчно да го индивидуализира еднозначно. Следователно липсата на посочване на местожителството на лицето не може да доведе до нищожност на акта, поради неспазване формата му за действителност.

Оплакването на въззивника, че договора за издръжка и гледане между В.Г.Д. и Д. Й. Д. е нищожен на осн. чл. 26, ал. 2 ЗЗД поради неспазване на предвидената от закона форма, тъй като нотариалният акт е изготвен в противоречие с разпоредбите на чл. 472 от ГПК /отм./, вр. чл. 475 и чл. 476, б. в) от ГПК /отм./, а именно съдържа множество съкращения, съдът намира за неоснователно. На първо място правилно съдът е преценил, че тези съкращения са широко разпространени в българския език и още повече в правния и технически лексикон. Целта която преследва закона с въвеждане на изискването за забрана на съкращения в нотариалните актове е за тяхната яснота и разбираемост. В тази връзка неправилно би било да се приеме, че общоизвестни и общопризнати абривиатури, като „гр.“, „жил. блок“ или „кв.м“ биха затруднили среднестатистическия гражданин да разбере значението им или цялостното съдържание на нотариалния акт. Още повече според Решение № 37 от 25.02.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1878/2008 г., IV г. о., ГК, неизвършването на поправките по реда на чл. 475, ал. 3 ГПК (отм.) се отразява на валидността на самите поправки, но не и на самото нотариално удостоверяване. Тълкувана нормата съответно, що се отнася до съкращенията, съдът намира, че дори да приеме съкращенията в акта за неписани, това не би повлияло на действителността на акта като цяло, доколкото той съдържа всички реквизити, които са необходими за неговата валидност.

По силата на действащия към този момент чл. 26, ал. вр. чл. 27 СК/отм./ след смъртта на Й. Д. е била прекратена имуществената общност между него и съпругата му В. Д.а по отношение на процесния имот, при което В. Д. е

придобила 1/2 ид. част. от имота. Едновременно с това тя е и наследник на починалия, като има равни права да наследява с другите наследници оставащата 1/2 ид.ч. от апартамента. При наличие на трима наследници-двама от които деца на починалия и съпругата му, следва всички да наследят равни части от неговата идеална част на осн. чл. 5, ал. 1, вр. чл. 9, ал. 1 ЗН, съответно всеки по 1/3 от 1/2 ид.ч. или по 1/6 ид.ч. от целия имот.

Неоснователно е възражението на въззивника, че разпореждането на В. Д.а с 1/6 ид.ч., които ѝ се падат по наследство, е недействително на осн. чл. 76 ЗН, доколкото е по отношение на лице, което няма качеството наследник-Я.С.. Наведени са доводи, че при придобиване на тази част от имота по силата на договор от Д.Д. въз основа на правилото на чл.19, ал. 1 СК/отм./ имота става СИО. Като предмет в съпружеската имуществена общност той бива съсобствен между съпрузите, поради което негов приобретател става не само съпруга- Д.Д., но и съпругата му- Я.С.. С тези аргументи жалбоподателя обосновава недействителността на разпореждането на В. Д.а с имота в тази му част в полза на третото, нямащо качеството наследник на Й. Д. лице- Я.С..

На първо място следва да се посочи трайната съдебна практика по ТР № 1 от 19.05.2004 г. по гр. д. № 1/2004 г. на ОСГК на ВКС, Решение № 202 от 28.03.2002 г. на ВКС по гр. д. № 749/2001 г., I г. о., Определение № 693 от 12.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1315/2010 г., I г. о., ГК и др., според която актът на разпореждане от сънаследник с предмет от наследството в полза на друг сънаследник е действителен. Следователно разпореждането от В. Д.а с 1/6 ид.ч., която е получила като наследник на Й. Д. в полза на Д.Д., който също е бил наследник на починалия, е действително. Относимо по делото е и тълкуването, дадено в Определение № 765 от 11.08.2009 г. на ВКС по гр. д. № 570/2009 г., II г. о., ГК, постановено по идентичен правен въпрос, според което: Разпоредбата на чл. 76 ЗН има защитна функция, установена в полза на сънаследник, който не е извършил разпореждането и който желае в делбата да участват само сънаследниците. Наличието на брак на купувача-сънаследник, води до режим на бездяловата СИО на придобития по атакуваната сделка наследствен предмет. Това обаче не налага прилагане разпоредбата на чл. 76 ЗН, тъй като прехвърлената част от наследствения имот не излиза от кръга на наследниците. Въззивният съд се придържа към тълкуването дадено от ВКС, като намира, че придобиването на идеална част от имота при прехвърлянето

по силата на закона поради наличието на СИО не води до нищожност на разпореждането. Напротив, тъй като съпругеската имуществена общност е бездялова, неоправдано е да се говори изобщо за придобиване на имота в съсобственост от съпрузите, защото имуществената общност не подлежи на разделяне, освен при изрично предвидените от закона обстоятелства.

Наведени са оплаквания за недействителността на прехвърлянето на 3/6 ид.ч. от В. Д.а на Д.Д. поради противоречие с чл. 33, ал. 1 ЗС. Страната излага доводи, че В. Д. е прехвърлила на Я.С. част от имота си, тъй като последната към този момент е била съпруга на Д.Д. и по силата на чл. 19, ал. 1 СК/отм./ придобива имота в режим на СИО. При така описаната фактическа обстановка, въззивника смята, че не е било спазено изискването на чл. 33, ал. 1 СК имота да бъде предложен на другите съсобственици при същите условия преди да бъде продаден на трето за съсобствеността лице. Съдът намира възраженията за неоснователни и несъответстващи на практика на ВКС, а именно на Р № 763/10.11.2009 г. гр. д. № 2953/2008 г. I гр. о. ВКС и Р № 1195/22.12.2008 г. по гр. д. № 4817/2007 г. I гр. о. ВКС и Определение № 476 от 22.07.2014 г. на ВКС по гр. д. № 3350/2014 г., I г. о., ГК. Според горепосочените актове, при продажба между съсобственици нормата на чл. 33, ал. 1 ЗС не намира приложение дори когато има и други съсобственици. Нормата не изисква продаващият идеална част съсобственик да предложи и на останалите съсобственици да изкупят идеалната му част, защото законът не създава предимство при изкупуването между съсобствениците. Съсобствениците без сключен граждански брак не са в по-благоприятно положение от останалите съсобственици. Възникването на съпругеска имуществена общност между купилият съсобственик и съпругът му не обуславя приложението на чл. 33, ал. 2 ЗС защото това е законна последица от действието на презумпцията по чл. 21, ал. 3 СК, която би възникнала и за съпруга на ищеца по иск по чл. 33, ал. 2 ЗС, ако такъв иск бъде уважен. Продажбата на идеална част от съсобственик на друг съсобственик не нарушават интересите на съсобствениците, които не изкупуват, защото купената част се придобива в условията на бездялова СИО. Съдът изцяло се придържа към горепосочената практика и споделя тълкуването, дадено от Върховния касационен съд, тъй като то се отнася до напълно идентичен с настоящия спор. За пълнота следва да се спомене, че за да упражни правото

си да изкупи съсобствения имот при предложените условия съсобственика следва да заведе иск по чл. 33, ал. 2 ЗС в двумесечен срок от сделката или ако не е присъствал от узнаването. Срока за предявяване на иска срещу договор от 22.07.1987г. е изтекъл на 22.09.1987г., след като не са били представени доказателства за по-късното узнаване от страна на съсобствениците. Също така правото на изкупуване по чл. 33, ал. 2 ЗС не може да бъде въведено в процеса чрез възражение, а само и единствено чрез предявяването му чрез нарочна искова молба или насрещен иск.

Първоинстанционният съд е стигнал до същите правни изводи, поради което постановеното от него решение е правилно и следва да се потвърди изцяло.

С оглед изхода на делото в тежест на жалбоподателя следва да се възложат направените от въззиваемите разноси във въззивната инстанция в размер на 400лв., платено адвокатско възнаграждение.

Мотивиран така, окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 260529 от 14.07.2021г., постановено по гр.д. № 5370/20 по описа на РРС.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВКС в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____